

Main menu

Kolumni: No perkele, mitä minä sanoin!

Posted on [25.10.2013](#) by [helehilt](#)

Puheeseeni lipsahtaa helposti kirosana. Toisinaan se nolottaa, kiroilua kun ei pidetä hyvien tapojen mukaisena käyttäytymisenä. Olen kuitenkin aina ollut sitä mieltä, että kiroilu friskaa sielua ja ruumista. Siksi onkin lohduttavaa kuulla tutkimustuloksia Keelen yliopistosta Englannista. Psykologian tohtori **Richard Stephens** on osoittanut, että kiroilulla on monia hyviä puolia.

Jo vanhastaan on tiedetty, että kiroilu lievittää kipua. On siis aivan luonnollista ja oikein kiroilla, kun on lyönyt vasaralla sormeensa. Mutta on kiroilulla muitakin hyviä puolia. Stephensin mukaan kiroilu on eräänlaista emotionaalista kieltä. Se tasoittaa tunnevaihtelua ja lisää tilapäisesti elimistön suorituskykyä.

Voin ihan omin päin lisätä Stephensin listaan vielä yhden kiroilun funktioista. Kiro sanoilla on etenkin miestenvälisessä viestinnässä aivan erityinen merkitys. ”Pekka perkele” on mitä sydämellisintä miespuhetta: se on ilahtunut, suorasukainen, toveruutta korostava tervehdys.

Jahka tapaan tällä viikolla esimieheni, tiedän jo miten tervehdin. ”Matti saatana! Hyvinkö pyyhkii teologialla?” Itse kukin mieltiköön kumminkin tykönään, kannattaako tuommoista tervehtimistä kokeilla omaan esimieheen.

”Mitä enemmän kiroilemme, sitä enemmän hyödymme siitä”, sanoo Stephen.

Kyä jämpä on niin ...tana.

Teksti:

Lasse Koskela
tietoasiantuntija
Keskustakampuksen kirjasto
Helsingin yliopiston kirjasto

Kuva:

Helena Hiltunen

Comments

0 comments

This entry was posted in [Verkkari 5/2013](#) and tagged [lasse koskela](#). Bookmark the [permalink](#).

2 thoughts on “Kolumni: No perkele, mitä minä sanoin!”

1. *Hemppu Helminen* says:

[28.10.2013 at 10:33](#)

Keleen yliopiston tutkimus on tuttu. Kokeellisesti on kuitenkin testattu kivunsietokykyä näin: Kaksi koehenkilöä, toinen heistä tunnettu kiromies, toinen normimies. Sammiollinen jääkylmää vettä, jonne on työnnettävä paljas käsi. Sitten lasketaan aikaa. Ensimmäisellä kerralla ei saa kirotta, pitää sanoa joku muu sana, vaikka pöytä. Toisella kerralla saa hokea jotakin lempikirosanaa. Tulos: toisella kerralla kiromiehen tulos ei parane merkittävästi, mutta normimiehellä kiroilu tehosti kivunsietoa selkeästi. Opetus: Kiroilun positiivinen teho heikkenee liian taajaan käytettynä.

Liian taaja kiroilu vaikuttaa myös siten, että sitä tuskin edes huomaa tekevänsä. Näin saattaa tulla joku sosiaalinen itsemurha tehtyä. Mutta jos satuttaa itsensä tai käy joku epäonni ja on yksin, eikä silti kiroa, niin en luottaisi siihen tyyppiin.

Oma periaatteeni: ei genitaalisanastoa, takapuoleen liittyvä sallittu.

2. *Lasse Koskela* says:

[28.10.2013 at 19:05](#)

Juu. Liika toisteisuus heikentää tehoa – myös kirosanoissa. Säännösteltynä ja oikeaan paikkaan sijoitettuna kirosana on tekokas.